

Forfatter: Hostrup, C.

Titel: Udrag fra GJENBOERNE

Citation: Hostrup, C.: "Komedier og Digte", i Hostrup, C.: *Komedier og Digte*, udg. af Aage Marcus ; Overbibliotekar, Dr. phil. H. Topsøe-Jensen , 1954, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hostrup01-shoot-idm140699401714240/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Komedier og Digte

LØJTNANT. Ja jeg skal gjerne fortælle, hvorledes det gik til. Da Armeen blev opstillet, blev jeg placeret paa den venstre Fløj. Jeg erindrer det ganske tydeligt; det var en klar Sommermorgen, og Generalen red langs op ad Rækken for at se; om alting var i Orden. Da han kom hen til mig, nikkede han til mig og sagde: »Ah, der har vi jo Løjtnant v. Budinge, ja saa kan vi stole paa den højre Fløj.«

KLINT. Men Løjtnanten sagde nylig, at De stod paa den venstre Fløj.

LØJTNANTEN. Saa? - ja saa var det ogsaa den venstre.

KLINT. Men Generalen sagde jo, at det var den højre.

LØJTNANT. Ja vist, men han tog fejl, for jeg skal sige Dem, han var kejthaandet. Det var mærkverdigt med den Mand, for han førte Kaarden med den venstre Haand, saa -

MADSEN. Hør, Løjtnant, Lars derhjemme, han sla'r ogsaa med Kejten, naar han skal banke Kjedler ud. Har Løjtnanten aldrig observeret det?

LØJTNANT. Nej jeg har ikke lagt saa nøje Mærke til Hr. Lars. - Men det var min Historie. Fjenden var ogsaa slagfærdig, og lige overfor mig stod en russisk berømt Officer, jeg husker ikke om det var Diebitsch eller Sabalkanski, men han og jeg brændte da af Begjærlighed efter at komme i Kamp med hinanden. Signalet blev givet, og vi styrtede frem.

MADSEN. Pas nu paa!

LØJTNANT. Men det er sandt! jeg skulde beskrive Terrainet. Imellem os og Russerne laa en Flod, som var en 4-5 Alen bred, men jeg havde øvet mine Soldater i at springe, og byder dem derfor at følge

mig. Vi styrter frem – jeg i Spidsen – jeg springer – men paa samme Tid springer den russiske Officer fra den modsatte Side, – vi støder sammen midt i Aaen og styrter begge i Vandet. Mine Soldater, som er i Farten, springer ogsaa, men støder ligeledes sammen med de russiske Soldater, og saaledes Geled for Geled, indtil begge Kompagnier, baade mit og det russiske, laa i Floden oven paa deres Officerer.

MADSEN. Er det ikke Satans!

LØJTNANT. Ja naar De vil tænke Dem, at ligge saadan i en Flod med to Kompagnier Soldater oven paa sig, og det oven i Kjøbet i en bidende Kulde midt i Januar Maaned.

KLINT. Det forekommer mig, at Løjtnanten før sagde, at det var en Sommermorgen.

LØJTNANT. Ja, saa var det en meget kold Sommer, for jeg viklede mig endelig løs og svømmede bort, men jeg blev syg, og mit Bryst blev saa svagt, at jeg maatte tage min Afsked, fordi jeg ikke kunde taale at kommandere.

MADSEN. Det er dog en Helvedes Karl, den Løjtnant.

LØJTNANT. Men det er sandt, de Herrer kjender jo ikke hinanden. Hr. Klint, maa jeg præsentere Dem min Ven, Smedmester Madsen. *Afsides.* Han er noget raa.

MADSEN. Hør, lad nu være med de Fagter! for jeg er nu kun Kobbersmedesvend, men mit Mestestykke er rigtignok færdigt. Hør De der. *Til Klint.* De maa komme op og se min Messingmaskine med Løvefødder og Gesvejsning. De kan jo lade Løjtnanten bringe Dem hen til mig.

KLINT. Ja – Tak skal De have!